

— Мъничко, черничко бѣше. Сега порастна, нали мамо? Заклюма Митко главица, като си спомняше малкото лѣтошно даначе.

— Тѣй, Митко, мъничко, мокро бѣше още. И Гочо бѣше такъвъ мъничекъ, кога се роди. Помнишъ ли го? — говорѣше съ насмѣшка майката.

Гочо като чу името си, изправи се, дигна лъжицата надъ главата си и заявяваше, че е голѣмъ.

— Гоемъ, бате, гоемъ! успокои го Митко, за да не му бърка на урока, продължавайки да разпитва майка си.

— Ами отъ дѣ сучеше даначето, мамо, кога бѣше вжтрѣ у майка си?

— Храни го майка му. Като яде слама или като пасе трѣва, тя и него храни.

Гочо затумка съ лъжицата по саханя и съвсѣмъ заглуши интересния за Митка урокъ.

Майка му побърза да залѣ попарата, що бѣ надробила. Тури на двѣтъ си момченца по една кърпица, па имъ подложи попарката да